

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 12Csp/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8325200041
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Engel
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2025:8325200041.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom JUDr. Jozefom Engelom v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX B., zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokátska kancelária, Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s. so sídlom: Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v konaní o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 600 eur, takto

rozhodol:

- Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 300,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.
- Súd priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

- Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Humenné dňa 08.01.2025 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 600 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv a náhrady trov konania.
- Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné, pod sp. zn. 5Csp/1/2024, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 5Csp/1/2024 zo dňa 23.04.2024 nadobudol právoplatnosť dňa 07.06.2024. Súd uložil žalovanej (aj terajšej žalovanej) povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, zo dňa 21.06.2018, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.06.2018, na výkon zrážok zo mzdy žalobcu. Nakoľko v súdnej veci došlo k porušeniu spotrebiteľských práv zmluvou č. XXXXXXXXXXXX, z 21.06.2018, čo súd zistil v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5Csp/1/2024, rozsudkom z 23.04.2024, nemožno žalobu posudzovať podľa Nového zákona, ale podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len Starý zákon). Je toho názoru, že žalobu je potrebné posúdiť podľa § 3 ods. 5 Starého zákona, podľa ktorého: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Pre úplnosť dodal, že podmienky pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia (ďalej len PFZ) spĺňa tak podľa Pôvodného zákona, ako aj podľa Aktuálneho zákona.

Ako spotrebiteľ si uplatňuje PFZ za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v Základnom konaní.

PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý.

Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým.

V tejto súvislosti dal do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu.

Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa.

Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.

Žalovaná mu poskytla úver vo výške 2 000 eur a ku dňu 12.12.2022, kedy žalovaná požiadala jeho zamestnávateľa o zrážky zo mzdy, mal uhradenú sumu 1 943,45 eura. Žalovaná požiadala jeho zamestnávateľa o zrážky zo mzdy bez toho, aby uviedla výšku dlhu. Zamestnávateľ mu vykonal zrážky zo mzdy vo výške 415,08 eura.

Žalovaná však mala nárok len na doplatenie istiny vo výške 56,55 eura, nakoľko úver bol bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahovala nesprávnu RPMN, nakoľko ak má vyjadrovať všetky náklady, nemôže byť nižšia, ako odplata. Žalovaná uvádzala v zmluve výšku RPMN 15,50 % a odplatu 15,80 %. Taktiež neobsahovala v transparentnej forme Predpoklady použité na výpočet RPMN, ako obligatórnej náležitosti zmluvy.

Zároveň poukázal na to, že žalovaná po právoplatnom skončení konania o zdržanie sa zrážok zo mzdy v Základnom konaní, poverila vymáhaním pohľadávky opätovne zrážkami zo mzdy spoločnosť R Collectors, s.r.o., ktorá dňa 24.10.2024 zaslala jeho zamestnávateľovi žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy z predmetnej zmluvy, a to na tvrdený dlh vo výške 1 009,03 eura.

Nakoľko je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy.

PFZ preto uplatnil vo výške 600,-- eur.

Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 5Csp/1/2024, z 23.04.2024 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

3. Prílohami žaloby boli: rozsudok OS Humenné, sp. zn. 5Csp/1/2024, z 23.4.2024; Žiadosť o realizáciu Dohody o zrážkach zo mzdy z 12.12.2022; Potvrdenie z 20.12.2023; zmluva č. 1854074369 z 21.6.2018; Žiadosť zamestnávateľovi, zo dňa 24.10.2024.

4. Dňa 24.01.2025 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalovaného v ktorom uviedol predovšetkým, že so žalobu považuje za nedôvodnú.

Taktiež uviedol, že žalobca, ktorý je ako spotrebiteľ ex lege oslobodený od súdnych poplatkov, sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 5Csp/1/2024 domáhal uloženie povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Nič však nebránilo žalobcovi, aby si v danom konaní súčasne uplatňoval aj nárok na priznanie PFZ. Osobitne zdôraznil, že konajúci súd v identifikovanom súdnom konaní nevypočul žalobcu, ktorého výsluch riadne a včas navrhoval žalobca: „Čo sa týka návrhu žalovaného na vykonanie výsluchu žalobcu, tento súd na pojednávaní dňa 23.4.2024 zamietol a to z dôvodu hospodárnosti a neúčelnosti vykonania predmetného dôkazu“ (ods. 37 rozsudku).

Žalobca si tentokrát žiada od žalovaného PFZ vo výške 600 eur, čo je 30 % z výšky poskytnutého úveru (2.000 eur), pričom v konaní 5Csp/1/2024 súd žalovanému priznal trovy konania 820,87 eur, ktoré presahujú uplatnený nárok PFZ. Podľa názoru žalovaného ide celkom zjavne o neprimeranú sumu. Vzhľadom na procesný postup žalobcu a uplatnené nároky, ktorých právnych základ a výšku poprel, sa žalovaný domnieva, že žaloba mohla byť podaná so zisťným úmyslom, s cieľom dosiahnuť finančné obohatenie na strane žalobcu a navýšiť trovy súdneho konania (resp. trov právneho zastúpenia) v príkrom rozpore so základným čl. 5 CSP.

Dňa 21.06.2018 na základe žiadosti žalobcu a po osobitnom poučení uzavrel žalovaný (vtedy podnikajúci pod obchodným menom Poštová banka, a.s.) so žalobcom (dlžník) zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1854074369 (ďalej len „zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.000 eur, ktorý žalobca načerpal v celom rozsahu.

Na zabezpečenie pohľadávky žalobca uzavrel dohodu o zrážkach zo mzdy, a to vo forme osobitnej listiny, s poučením o dôsledkoch jej uzavretia, pričom uzavretie dohody nebolo podmienkou poskytnutia úveru (čl. 3.3 a 3.4 dohody o zrážkach zo mzdy v spojení s čl. 4.5 zmluvy o úvere: „realizovať, resp. uplatniť príslušný druh zabezpečenia Úveru (napr. dohoda o zrážkach zo mzdy), ak bol Úver zabezpečený“). Žalobca bol poučený o možnosti (nie povinnosti) uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere v čl. 2 písm. g): „Dohoda o zrážkach zo mzdy v prípade príjmu zo závislej činnosti v prípade, ak je so spotrebiteľom písomne dohodnutá“. Na základe tejto dohody mal žalovaný právo na výplatu zrážok zo mzdy žalobcu vo výške dohodnutej mesačnej splátky 34,59 eur (zrážka zo mzdy bola primeraná; nepresahovala splátku úveru).

Následne sa žalobca v rokoch 2021 a 2022 opakovane dostal do omeškania, keď neuhradil v termíne splatnosti (25. deň) splátku úveru za jún (6/2022) a október (10/2021 a 10/2022), čo vyplýva aj z predloženého aktuálneho stavu úveru ku dňu 16.01.2024. Keďže opakovaným nesplácaním úveru žalobca podstatne porušil zmluvu o úvere, žalovaný postupoval podľa § 551 ods. 2 OZ a zamestnávateľovi žalobcu dňa 12.12.2022 predložil dohodu o zrážkach zo mzdy.

Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu zo dňa 20.12.2023 a predloženého aktuálneho stavu ku dňu 16.01.2024 jednoznačne vyplýva, že zamestnávateľ žalobcu vykonával zrážku zo mzdy žalobcu v súlade s dohodou, keďže celkovo zrazil sumu 415,08 eur (t.j. 12 mesačných splátok vo výške 34,59 eur), ktoré boli započítané na úverovú pohľadávku žalobcu.

Pre úplnosť uviedli, že žalobca nesplatil ani len istinu poskytnutého úveru. Keďže žalobca doposiaľ uhradil na istinu iba sumu vo výške 1.148,11 eur, zostatok nesplatennej istiny predstavoval ku dňu 16.01.2024 sumu vo výške 851,89 eur. Namiesto zodpovedného prístupu k plneniu svojho dlhu sa rozhodol zneužiť prospotrebiteľskú legislatívu a špekulatívne napadnúť platnosť dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je v tomto prípade jediným zabezpečením pohľadávky žalovaného.

Podľa názoru žalovaného nevznikla žalovanému žiadna ujma. Až do iniciovania súdneho konania všetko nasvedčovalo tomu, že žalobca úverovú dokumentáciu nijako nerozporuje. Nevyužil právo odstúpiť od zmluvy o úvere do 14 dní od jej uzavretia (§ 13 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretie zmluvy o úvere) a nepodal proti postupu žalovaných ani reklamáciu alebo sťažnosť [v súlade s čl. 4 písm. A) formulára]. Navyše, v podanom návrhu sa žalobca procesne neprípustne domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo však nie je predmetom tohto konania vzhľadom na petit žaloby. Žalovaný nikdy žiadnu mzdu žalobcovi nezrazil, keďže takýmto oprávnením nedisponuje a súčasne nie je zamestnávateľom žalobcu (žalobca opak netvrdil a ani nepreukázal). Z týchto dôvodov žalovaný namieta pasívnu vecnú legitimitáciu v tomto spore (o uloženie povinnosti zdržať sa zrážok zo mzdy žalobcu), hoci dané konanie explicitne nemožno iniciovať podľa žiadneho zákona. Pre úplnosť uviedli, že žalovaný popiera všetky skutkové tvrdenia v žalobe, ktorú považuje za nedôvodnú (resp. za šikanóznú vzhľadom na správanie žalobcu).

Žalobca o dohode o zrážkach zo mzdy musel mať vedomosť (inak by na nej nebol jeho vlastnoručný podpis, ktorého pravosť žalobca paradoxne nespochybuje), pričom vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu trvalo viac ako rok (od 12.12.2022 do 04.01.2024) bez akýchkoľvek námietok až do momentu podania žaloby.

V zmysle § 5a písm. a) ZoOS: „Nepripustné je zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť.“.

Strany uzavreli dohodu o zrážkach zo mzdy na samostatnej a od zmluvy o úvere oddelenej listine. Žalobca bol poučený o možnosti uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy vo formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere [bod 2 písm. G)]. Zo zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť žalobcu uzavrieť dohodu o zrážkach zo mzdy a taká povinnosť nevyplýva ani zo žiadosti o úver. To potvrdzuje

znenie zmluvy o úvere, v ktorom sa dohoda o zrážkach zo mzdy spomína iba jediný krát v čl. 4.6: „V prípade riadneho nesplácania Úveru je Banka oprávnená (...) uplatniť príslušný druh zabezpečenia Úveru (napr. dohoda o zrážkach zo mzdy), ak bol Úver zabezpečený“, ako možný (nie obligatórny alebo vyžadovaný) druh zabezpečenia úveru.

Žalobca podpísal dohodu o zrážkach zo mzdy dobrovoľne, pričom nejde o obsahovo rozsiahly dokument (cca. 1 strana), ktorý by bol pre priemerného spotrebiteľa náročný na prečítanie a pochopenie. Prostredníctvom záverečných ustanovení v čl. 3.3 a 3.4 dohody o zrážkach zo mzdy, nachádzajúcich sa hneď nad podpismi zmluvných strán, žalobca vlastnoručným podpisom potvrdil, že: (i) znenie dohody si riadne prečítala, (ii) v plnom rozsahu porozumela jej obsahu, ktorý je pre ňu dostatočne zrozumiteľný a určitý, (iii) vyjadruje jej slobodnú a vážnu vôľu prostú akýchkoľvek omylov, (iv) nebola uzavretá ani v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, (v) porozumela všetkým dôsledkom vyplývajúcim z jej uzatvorenia.

Žalovaný tak považuje dohodu o zrážkach zo mzdy za platný právny úkon, ktorý zodpovedá kogentnému ustanoveniu § 5a písm. a) ZoOS. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy obmedzuje kontrahentom priestor individuálnej autonómie, keďže sa nemôžu odchyliť od právnej úpravy obsiahnutej v § 551 OZ alebo od § 5a písm. a) ZoOS. Aj keď je výška zrážok zo mzdy vecou vzájomnej dohody medzi veriteľom a dlžníkom, dohodnuté zrážky nemôžu byť vyššie ako ustanovuje § 68 až 71 EP v spojení s nariadením vlády č. 268/2006 Z. z. o rozsahu zrážok zo mzdy pri výkone rozhodnutia. Ak sa teda zmluvné strany dohodnú na zabezpečení pohľadávky dohodou o zrážkach zo mzdy, z príslušnej právnej úpravy vyplýva najvyšší prípustný rozsah zrážok, čo v konečnom dôsledku zaručuje ochranu dlžníka.

Žalobca neosvedčil skutočnosť, že by sa zrážky zo mzdy vykonávali vo väčšom rozsahu ako by to bolo pri nútenom výkone rozhodnutia a už vôbec neosvedčil výkon zrážok nad rámec dohodnutej výšky. Žalobca (dlžník) nepreukázal, v čom má spočívať reálne porušenie alebo ohrozenie jeho práv.

Naopak, je to žalovaný (veriteľ), ktorému finančné prostriedky neboli vrátené. Prostredníctvom zrážok zo mzdy si navyše legitímne zabezpečil návratnosť splatnej pohľadávky v rovnakej výške (34,95 EUR), akú by žalobca uhradil riadnymi splátkami úveru. Žalobca sa v dôsledku zrážok zo mzdy nedostáva do horšieho postavenia, než aké by mal pri riadnom plnení si svojich zmluvných povinností.

Žalovaný napokon poukazuje aj na rozhodovaciu prax v obdobných prípadoch voči žalovanému, kde súdy preskúmavali obdobné dohody o zrážkach zo mzdy a totožný kontraktačný postup (rozhodnutia pripájame k odvolaniu): uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.1.2022 č. k. 19CoCsp/66/2021-54; uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2024 sp. zn. 8CoCsp/25/2024-133; Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 7.10.2022 č. k. 24Csp/28/2022-77.

V dobrej viere poukázali aj na elementárne právne princípy, platiace aj pre spotrebiteľov: nevyvráťiteľnú právnu domnienku - ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje); vedomosť o vlastnom (vnútroštatnom) spotrebiteľskom práve; skutočnosť, že nedostatky v zmluve sú spotrebiteľovi známe už v čase uzavretia zmluvy.

V danom špecifickom prípade by bolo však absurdné, aby všeobecný súd ekonomicky a právne favorizoval žalobcu, priznal mu nárok na primerané zadosťučinenie len preto, že je spotrebiteľom.. Ďalšie priznanie peňažných nárokov, a to vo forme PFZ vo výške 600 eur, by bolo krajne nespravodlivé, pričom žalobcovi bola zrazená mzda vo výške 415,08 eur, ktorá bola použitá iba na úhradu jeho dlhu.

Vzhľadom na opísané extraordinárne okolnosti a špekulatívne konanie žalobcu sa žalovaný domáhal, aby súd v danom prípade aplikoval § 257 CSP a nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na náhradu trov konania, ak by súd hypoteticky žalobe vyhovel. Opätovne pripomenul, že žalobca ako spotrebiteľ je ex lege oslobodený od súdnych poplatkov. Z týchto dôvodov vnímajú konanie žalobcu za nehospodárne, keďže objektívne mohol a mal uplatniť „zadarmo“ nárok na PFZ v skoršom súdnom konaní, pričom nejde o konanie, ktoré vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom.

Nemožno opomenúť, že ak by súd priznal žalobcovi hoci len 1 euro, žalobca by bol 100 % úspešný v časti nároku na náhradu trov konania, keďže výška judikovaného nároku závisí od úvahy súdu. Podaná žaloba podľa názoru žalovaného neslúži ochrane práv žalobcu, ktorý ad absurdum dobrovoľne splatil poskytnutý úver v celom rozsahu. Žaloba o priznanie PFZ nemôže byť prostriedkom na účelové obohatenie sa, keďže pôvodná finančná ujma na strane žalobcu môže byť dostatočne kompenzovaná prostredníctvom žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Navyše, uznesením Okresného súdu Humenného zo dňa 16.07.2024 č. k. 5Csp/1/2024-179 bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 820,87 eur, ktorý žalovaný uhradil.

Žalovaný zároveň poukázal aj na aktuálny rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 14.11.2024 vo veci Compass Banca SpA proti Autorita Garante della Concorrenza e del Mercato, C-646/22: „(...) pojem

„priemerný spotrebiteľ“ v zmysle tejto smernice sa má definovať prostredníctvom odkazu na spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný.“

V týchto intenciách trvali na tom, že žalobca bol zo strany žalovaného dostatočne informovaný o obsahu úverovej dokumentácie a požiadavky vymedzené Súdny dvorom EÚ (vnímavosť a obozretnosť) musia všeobecné súdy klásť aj na spotrebiteľa.

V týchto intenciách žalovaný žiadal, aby konajúci súd osobitne skúmal skutočný motív podania žaloby v kontexte toho, že žalovanému reálne nevznikla žiadna ujma.

Za účelom náležitého zistenia skutkového stavu žalovaný podľa § 195 ods. 1 CSP navrhol, aby súd vykonal dokazovanie aj výsluchom žalobcu, a to k okolnostiam priebehu kontraktáčného procesu a konaniu žalobcu pred iniciovaním tohto súdneho konania.

Vzhľadom na rozsah, povahu a dôvodnosť uplatnených námietok, najmä pokiaľ ide o námietku konania žalobcu v príkrom rozpore s dobrými mravmi (zjavné zneužitie práva za účelom poškodenia druhej zmluvnej strany, resp. za účelom finančného prospechu) si žalovaný v tomto štádiu, vyhradil právo na doplnenie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania.

Bez znalosti predbežného právneho posúdenia veci súdom podľa § 181 ods. 2 CSP a ešte pred navrhovaným výsluchom žalobcu nemožno objektívne vopred vyhodnotiť, ktoré konkrétne skutočnosti bude potrebné v spore objasniť a ktoré konkrétne dôkazne prostriedky bude potrebné v spore zabezpečiť.

Žalovaný súčasne navrhol pripojiť súdny spis vo veci sp. zn. 5Csp/1/2024 z Okresného súdu Humenné.

5. Dňa 19.02.2025 bola súdu doručená replika žalobcu k vyjadreniu žalovaného v ktorej uviedol najmä, že síce podľa názoru žalovaného je podaná žaloba čo do dôvodu a výšky neopodstatnená a nedôvodná, pretože nepreukázal porušenie spotrebiteľských práv a povinností, tak v súvislosti s predmetnou argumentáciou žalovanej si dovoľil poukázať na I. výrok rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5Csp/1/2024-171 zo dňa 23.04.2024 (vydaného v základnom konaní): „Žalovaný v 1. rade je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, zo dňa 21.6.2018 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrápôžička č. 1854074369 zo dňa 21.6.2018, na výkon zrážok zo mzdy žalobcu.“ Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o spotrebiteľskom úvere dobrápôžička č. 1854074369 zo dňa 21.06.2018 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností, len odzrkadľujú jej prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa.

Podľa ust. § 3 ods. 5 in fine zákona o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

V zmysle vyššie citovaného výroku rozhodnutia je evidentné, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej týmto zákonom resp. osobitnými predpismi, čím naplnil hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu porušovaniu práv spotrebiteľov.

Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.10.2017 sp. zn. 22Co/33/2017, V zmysle ktorého je zrejme, že výsledok základného konania, v ktorom spotrebiteľ namieta neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, je úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v súdnom konaní ako to má na mysli zákon o ochrane spotrebiteľa.

Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázal navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže účelom a zmyslom zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a na nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia.

Je zrejme, že uplatnením neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy listom u jeho zamestnávateľa v nedôvodnej a nezákonnej výške došlo preukázateľne k porušeniu jeho spotrebiteľských práv.

Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu).

V danom prípade išlo už o reálny vznik ujmy, keďže žalovaný na základe absolútne neplatného právneho úkonu jeho zamestnávateľovi zaslal výzvu na vykonávanie zrážok zo mzdy.

Samotná argumentácia žalovaného, kde napriek judikovanému porušeniu spotrebiteľských práv a povinností v podobe neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, považuje žalobu za nadbytočnú, priam za zneužitie práva, a zároveň nepociťuje žiadnu sebareflexiu, vyznieva nielen alibisticky, avšak s poukazom na ciele PFZ preukazuje opodstatnenosť žaloby v celom rozsahu. Podotkol, že žalovaný si na základe predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy uplatňuje naďalej plnenia voči spotrebiteľom napriek vedomosti o ich neperfektnosti, čo možno považovať použitím analógie z trestného práva za prípad špeciálnej recidívy, kedy by sa malo PFZ zvyšovať a nie znižovať.

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje žalobca uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov.

Primeranosť sumy 600 eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností.

Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyseľnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyseľné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí.

Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok.

PFZ vo výške 600 eur je prinajmenšom primerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50 000 eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska.

Poukázal na to, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná až jeho procesnou aktivitou v konaní, navzdor sústavnému odporu žalovaného. Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku v konaní bol narušený nielen jeho bežný život. Výkonom nezákonných zrážok zo mzdy v ňom vyvolalo stresové situácie a psychické napätie.

Členský štát EÚ má v zmysle práva EÚ má prijať dostatočne odradzujúce mechanizmy, aby zabránil porušovaniu práv spotrebiteľov. Práve takýmto mechanizmom je inštitút PFZ, prejavujúci sa vo svojich funkciách ako sankčnej, preventívnej a satisfakčnej.

Suma 600 eur predstavuje 0,000007 % z výšky zisku žalovaného za rok 2023 (údaj z portálu D.). Symbolická suma PFZ niekoľkých desiatok alebo pár stoviek eur predsa dodávateľa neodradí od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Žalovaná sa porušenia nedopustila iba voči nemu, ale vzhľadom na formulárovosť zmlúv voči tisíckam klientov. Preto požadovaná suma v minimálnej miere nepochybne naplní jednotlivé funkcie inštitútu.

Konanie žalovaného taktiež nemožno označiť inak ako nekalú obchodnú praktiku a rozporné s dobrými mravmi.

Vzhľadom na jednotlivé funkcie inštitútu PFZ a jeho účel, ktorým je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred nečestnými dodávateľmi, tým že primeraným a najmä dostatočným spôsobom ich skrz finančnú sankciu príjmu k tomu, aby viac sa rovnakých a obdobných konaní nedopúšťali, resp. ich finančné zadosťučinenie má odradiť od nekalého konania, a zároveň vyjadriť aj dostatočné zadosťučinenie spotrebiteľovi za ujmu a príkorie zo strany dodávateľa.

Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva.

Poukazujem pritom na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená.

Aj keď výška PFZ je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné.

Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma PFZ vo výške 3 000,- €.

Čo sa týka výšky PFZ poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 €.

Z novších rozhodnutí (z roku 2024) dal do pozornosti: rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/9/2024 – 108 zo dňa 01.10.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27.06.2024, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/18/2023 – 178 zo dňa 29.01.2024.

Ďalej poukázal príkladmo na niektoré najnovšie právoplatné rozhodnutia vo veciach primeraného finančného zadosťučinenia, ktorými neboli priznané sumy iba v symbolickej výške: rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27.06.2024 bolo priznané PFZ v sume 2 000,- €, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 12CoCsp/5/2024-104 zo dňa 16.04.2024 bolo priznané PFZ v sume 1 000,- €, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/11/2022-238 zo dňa 31.01.2023 bolo priznané PFZ v sume 1 250,- €, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5CoCsp/7/2023-158 zo dňa 23.02.2023 bolo priznané PFZ v sume 744,50 €, - rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/22/2023-289 zo dňa 10.10.2023 bolo priznané PFZ v sume 622,40 €, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/46/2022-128 zo dňa 01.02.2023 bolo priznané PFZ v sume 900,- €.

V skutkovo a právne obdobných veciach poukázal na ďalšie najnovšie rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/22/2024-166 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 1 500,- €, a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/9/2024-138 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 500,- €, t.j. viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v tzv. základnom konaní.

Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023, podľa ktorého „je primerané finančné zadosťučinenie v neproporcionálne nízkej výške 100 eur. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalobcov v tejto časti za dôvodné“. Ďalej na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/4/2024-177 zo dňa 25.04.2024, ktorým bola priznaná suma 1 150,- €, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/21/2024-151 zo dňa 19.11.2024, ktorým bola priznaná suma 1 050,- €, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/29/2024-198 zo dňa 03.12.2024, ktorým bola priznaná suma 850,- € alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 10CoCsp/24/2024-149 zo dňa 26.09.2024, ktorým bola priznaná suma 800,- €.

Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k žalobe napriek vecnej argumentácii zaoberá najmä svojou „ziskuchtivosťou“. Je potrebné, aby sa súd zaoberal vecne jeho nárokom. Vyjadrenia žalovaného sú iba dôkazom o nekalej obchodnej politike žalovaného, čo by mal súd vziať do úvahy.

K tvrdeniam žalovaného, že podaná žaloba sleduje nepoctivý zámer, účelovo poškodzuje dodávateľa a on koná v rozpore s dobrými mravmi, uviedol, že považuje za absolútne mylné chápanie inštitútu PFZ žalovaným, že inštitút PFZ nemôže slúžiť na sankciu pre dodávateľa a finančné obohatenie spotrebiteľa. Z dôvodu, že inštitút PFZ nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme PFZ, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ v istej forme obohatiť musí. Nemožno však takéto obohatenie spotrebiteľa stotožňovať s bezdôvodným obohatením (ako to malo byť v prípade žalovaného), t.j. každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisuje pejoratívny význam.

Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením, len ako jej doplnkom alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.

Za nesprávne považuje konštatovanie žalovaného, podľa ktorého on nemá nárok na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 257 CSP.

Žalovaný už pred iniciovaním tohto konania alebo aj po podaní žaloby mohol naplniť dikciu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, k čomu však nedošlo, ale práve naopak všetky jeho legitímne nároky žalovaný neustále popiera, hoci má už skúsenosť a vedomosť z obdobných súdnych konaní o nedôvodnosti svojej obrany. Rovnako je zrejmé, že žalovaný je veľkou bankovou spoločnosťou, pre ktorú je tento spor finančne zanedbateľný.

Preto je určite nevhodné, ak si takáto spoločnosť, ktorá disponuje právnym oddelením zvolí právne zastúpenie advokátom a on sa má podľa jeho názoru zastupovať sám voči mocensky silnejšej protistrane. Konštatovať nevhodnosť, účelovosť a šikanóznosť možno skôr na strane žalovanej, ktorá svojou nedôvodnou procesnou obranou zbytočne zaťažuje súd a strany v spore, najmä pokiaľ môže sama iniciovať mimosúdne konanie, keď vie čoho sa domáha.

Malo by byť snahou žalovaného, ktorý má vedomosť o vadnosti zmlúv a existencii neprijateľnosti zmluvných podmienok a o nároku na PFZ, aby práve aj skrz podanú žalobu prejavil ochotu a sebareflexiu a snažil sa o nápravu protiprávneho stavu. Práve podaná žaloba má byť aj signálom pre žalovaného, ktorý už pozná postoj žalujúcej strany, aby jej učinila zadosť, no napriek tomu doposiaľ neučinil žiadne kroky. Práve naopak jeho argumentácia možno chce mať psychologický účinok, ale koniec koncov nemôže mať žiadne právne účinky, a pre veci znalého čitateľa, ani psychologické.

6. Dňa 10.03.2025 bola súdu doručená duplika žalovaného k vyjadreniu žalobcu v ktorej uviedol najmä, že žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma a ani mu nehrozila hrozba ujmy. K zrážkam zo mzdy pristúpil žalovaný iba z dôvodu delikventného správania žalobcu, ktorý podstatným spôsobom porušil esenciálnu zákonnú a zmluvnú povinnosť (dlžníka) - platiť dlh (úver) riadne a včas.

Opakovane uviedol, že žalobca sa v rokoch 2021 a 2022 opakovane dostal do omeškania, keď neuhradil v termíne splatnosti (25. deň) splátku úveru za jún (6/2022) a október (10/2021 a 10/2022), čo vyplýva aj z predloženého aktuálneho stavu úveru ku dňu 16.01.2024. Keďže opakovaným nesplácaním úveru žalobca podstatne porušil zmluvu o úvere, žalovaný lege artis postupoval podľa § 551 ods. 2 OZ a zamestnávateľovi žalobcu dňa 12.12.2022 predložil dohodu o zrážkach zo mzdy.

Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu zo dňa 20.12.2023 a predloženého aktuálneho stavu ku dňu 16.1.2024 jednoznačne vyplýva, že zamestnávateľ žalobcu vykonával zrážku zo mzdy žalobcu v súlade s dohodou, keďže celkovo zrazil sumu 415,08 EUR (t.j. 12 mesačných splátok vo výške 34,59 EUR), ktoré boli započítané na úverovú pohľadávku žalobcu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti žalobcu nepreukázal, v čom mala spočívať ujma alebo hrozba ujmy na strane žalobcu, ktorý sám zapríčinil, že došlo k vykonávaniu zrážok zo mzdy v súlade s uzavretou dohodou a zákonom.

Žalobca účelovo tvrdí, že „žalovaná je veľkou bankovou spoločnosťou, pre ktorú je tento spor finančne zanedbateľný.“. Ide o typický argumentačný faul, ktorý zneužívajú spotrebiteľia a ich zástupcovia v obdobných sporoch, v ktorých niekedy dokonca tendenčne poukazujú na hospodárske výsledky (zisk) bánk alebo iných veriteľov. Tie však nemajú žiadnu kauzalitu vo vzťahu k uplatnenému nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je v tomto prípade prima facie neprimerané (až šikanózne).

7. Zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 17.07.2025 uviedol, že trvá na podanej žalobe tak ako bola podaná súdu v písomnom vyhotovení.

8. Zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 17.07.2025 uviedol, že má zato, že žaloba v danej veci je nedôvodná v celom rozsahu a bola podaná iba z dôvodu získania nejakého majetkového prospechu, buď to na trovách konania, resp. priznania finančného zadosťučinenia.

9. Žalobca pri svojom výsluchu na otázku zástupcu žalovaného prečo vlastne žalobca podal túto žalobu a čo ho viedlo teda k tomu, aby podal takúto žalobcu, uviedol, že podľa neho mu chýbalo zaplatiť už iba zopár eur a vtedy a zistil na výplatnej páske, že mu zamestnávateľ zráža splátky s tým, že predtým ho banka ničím neupozornila, ničím nevyzvala, resp. sa nespýtala či mám nejaké problémy prečo úver nesplácam. Z toho dôvodu som sa potom obrátil na združenie. Na ďalšiu otázku zástupcu žalovaného, či žalobca vie vlastne čo uplatňuje, čo žaluje v tomto konaní, žalobca uviedol, že žaluje sumu 2000 eur. Na doplňujúcu otázku zo strany zástupcu žalovaného prečo uplatňuje takú sumu, žalobca uviedol, že uplatňuje túto sumu z dôvodu, že už úver, ktorý poskytol preplatil. Na otázku zástupcu žalovaného, koľko úverov má žalobca teraz resp. a či všetky splatil, žalobca uviedol, že mal 3 úvery v tom čase s tým, že

išlo o splátkový úver, úver na byt a keďže mali finančné problémy tak zobral úver vo výške 2000 eur aj od 365 banky. Predchádzajúce úvery všetky splatil. Následne refinancoval úvery, teraz má už len 1 úver od E. E., ktorý riadne spláca. Na otázku zástupcu žalovaného akú mal výplatu žalobca v tom čase keď mu začali vykonávať zrážky, žalobca uviedol, že v tom čase to bolo 800-900 resp. do 1000,- eur mesačne. Na otázku zástupcu žalovaného prečo ci vlastne žalobca vlastne zobral úver, keď mal príjem, ktorý postačoval na splatenie úveru a tento prestal splácať, žalobca uviedol, že úver prestal splácať z dôvodu, že mali finančné problémy s tým, že nový úver brali z dôvodu, že si chcel niečo kúpiť napríklad niečo do roboty resp. do rodičovského rodinného domu a preto bolo potrebné zabezpečiť peniaze. Na otázku zástupcu žalovaného načo bol použitý úver, ktorý žalobca zobral z 365 banky, žalobca uviedol, že tento úver použil na to, aby mohli existovať, žiť, teda chcel poplatiť poplatky za byt a ďalšie veci súvisiace s tým. Na doplňujúcu otázku zo strany zástupcu žalovaného, či žalobca oslovil žalovanú banku, aby sa nejak dohodli na splácaní úveru, žalobca uviedol, že bol som na pošte a povedal čo chcel, tak mu bolo oznámené, že ma podať nejaký návrh. Na otázku zástupcu žalovaného ako ovplyvnilo život žalobcu to, že bol úspešný v konaní sp. zn. 5Csp/1/2024, žalobca uviedol, že ho to ovplyvnilo tak, že bol spokojný, pretože žil v domnení, že úver má už splatený. Na otázku zo strany súdu či žalobca vie presne povedať akú sumu úveru dostal od žalovaného a akú zaplatil, žalobca uviedol, že úver dostal vo výške 2000 eur, uhradil 1940 eur, cestou zamestnávateľa mu strhli z výplat 415 eur. Na otázku zástupcu žalovaného, ako žalobca dospel k uplatňovanej sume vo výške 600 eur, žalobca uviedol, že je to jeho ujma a on to cíti tak, že táto suma je dostačujúca. Na otázku súdu kedy žalobca tvrdí, že preplatil úver poskytnutý žalovanou bankou, pričom potom nežiadal preplatok, žalobca uviedol, že nevie to povedať.

10. Listinné doklady predložené v tomto konaní boli jednotlivým stranám sporu doručené, neboli spochybňované, a preto súd v zmysle § 204 CSP tieto listinné dôkazy na pojednávaní nevykonal. Súd preštudoval celého spisového materiálu, najmä oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, rozhodnutím Okresného súdu Humenné č. k. 5Csp/1/2024 zo dňa 23.04.2024 a písomnými vyjadreniami strán sporu, ako aj po prednese právneho zástupcu žalobcu, prednese právneho zástupcu žalovaného a výsluchu žalobcu na pojednávaní a zistil tento skutkový stav:

11. Na Okresnom súde Humenné sa viedlo konanie pod sp. zn. 5Csp/1/2024, kde bol žalobca v postavení žalobcu a žalovaný v postavení žalovaného, ktorého predmet konania bolo uloženie povinnosti zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy.

12. Z výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 5Csp/1/2024 -171 zo dňa 23.04.2024 vyplýva, že predmetným rozsudkom vo výroku č. I súd rozhodol tak, že „Žalovaný v 1.rade je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, zo dňa 21.6.2018, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrápôžička č.1854074369 zo dňa 21.6.2018, na výkon zrážok zo mzdy žalobcu.“. Rozsudok nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť dňa 07.06.2024.

13. V odôvodnení rozhodnutia Okresného súdu Humenné č. k. 5Csp/1/2024 zo dňa 23.04.2024 v bode 32 je uvedené, že: „Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť a to z dôvodu, že žalobca uhradil žalovanému už plnú sumu pohľadávky, na ktorú vznikol žalovanému nárok, a teda pohľadávka žalovaného voči žalobcovi zanikla jej splnením podľa § 559 ods. 1 OZ, v dôsledku uvedeného ďalší výkon zrážok zo mzdy už nemá žiadne zákonné opodstatnenie.“

14. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Žalobca si predmetnou žalobou v zmysle cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. uplatnil nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv konštatovaných v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. XXXX/XXX/XXXX.

16. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

17. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

18. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

19. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5Csp/1/2024 bola žalobe spotrebiteľa vyhovené, pretože súd mal za preukázané, že žalobca uhradil žalovanému už plnú sumu pohľadávky, na ktorú vznikol žalovanému nárok, a teda pohľadávka žalovaného voči žalobcovi zanikla jej splnením podľa § 559 ods. 1 OZ, v dôsledku uvedeného ďalší výkon zrážok zo mzdy už nemá žiadne zákonné opodstatnenie.

20. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, ktorú nepreukázal, táto nie je právne významná. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva žalobcu došlo.

21. Súd poukazuje aj na Rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorý uviedol nasledovné: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok

zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

22. Podľa názoru súdu konaním žalovaného pri uzavretí zmluvy so žalobcom došlo preukázateľne k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný aj vzhľadom na intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa.

23. Z uvedených dôvodov preto súd skúmal výšku uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon hovorí o primeranom finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. O to viac nemožno chápať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu škody, ktorá žalobcovi hrozila. Práve preto, že v prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške.

24. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

25. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že bol v základom konaní ako spotrebiteľ úspešný a na základe jeho žaloby došlo k uloženiu povinnosti žalovanému zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Neuviedol či konanie žalovaného viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takými to negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobca svoje dôkazné bremeno uniesol len čiastočne, preto súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil skutočnosť úspešného uplatnenia práv žalobcu v základnom konaní ako aj skutočnosť, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. S poukazom na všetky okolnosti, za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd považoval sumu 300 eur, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

26. Podľa § 232 ods. 2 a ods. 3 CSP ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

27. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Súd prvej inštancie preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými námietkami žalovaného, uvedenými v jeho procesnej obrane, nakoľko tieto by neboli spôsobilé zmeniť rozhodnutie, ku ktorému dospel tunajší súd vo výroku predmetného rozsudku.

28. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca mal v konaní úspech v plnom rozsahu, súd preto zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Humenné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.